

**ΜΝΗΜΗ
ΕΤΑΙΡΕΙΑ
ΘΕΑΤΡΟΥ**

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Χανιά, 9. 11. 2016

Λαμπεντούζα

- ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ 3 ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ -

Οι μετανάστες δεν ζοδεύουν τις λιγοστές οικονομίες τους να λαδώσουν τον ένα και τον άλλο διακινητή, δεν αφήνουν πίσω τους όσους αγαπάνε, δεν αγωνίζονται με νύχια και με δόντια για μια θέση κάτω από τις ρόδες των τραίνων ή για καμιά κρυφή τρύπα σε κάνα φορτηγό μαζί με άλλα σαράντα άτομα, δεν υποφέρουν τις δολοφονίες και τους βιασμούς αγαπημένων τους, κι όλ' αυτά για να ξαφρίσουν το Βρετανικό δημόσιο από εξήντα επτά ψυρολίρες και σαράντα έξι πέννες επίδομα τη βδομάδα! Κανείς άνθρωπος δεν θα έκανε τέτοια πράματα. Κι αν το 'χεις ανάγκη να πιστεύεις κάτι τέτοιο, αυτό κάτι λέει για σένα τον ίδιο.

Ενημερώνουμε τους φίλους του θεάτρου πως την ερχόμενη **Κυριακή 13 Νοεμβρίου** τελειώνουν οι παραστάσεις του έργου «**Λαμπεντούζα**», σε σκηνοθεσία **Μιχάλη Βιρβιδάκη**, στο θέατρο Κυδωνία στα Χανιά. Τρεις τελευταίες παραστάσεις: **Παρασκευή 11 και Σάββατο 12 στις 9.30 το βράδυ και την Κυριακή 13 Νοεμβρίου απογευματινή στις 7.30**. Στις αρχές Δεκεμβρίου η Εταιρεία θεάτρου ΜΝΗΜΗ θα επανέλθει στο θέατρο Κυδωνία με την παράσταση «**Τέσσερα λεπτά και δώδεκα δευτερόλεπτα**» του άγγλου συγγραφέα Τζέιμς Φριτς που αναφέρεται στη σύγχρονη τεχνολογική εξέλιξη και την αλόγιστη χρήση της από παιδιά εφηβικής ηλικίας, αλλά και την αντιμετώπιση του μείζονος αυτού θέματος μέσα στην οικογένεια.

Το «**Λαμπεντούζα**» είναι ένα άκρως επίκαιρο και μαχητικό θεατρικό έργο του άγγλου θεατρικού συγγραφέα **Άντερς Λουστγκάρτεν**, με θέμα το φαινόμενο της μετανάστευσης στις μέρες μας και την αντιμετώπισή του από την **Ευρωπαϊκή Ένωση**, έργο που έχει δημιουργήσει ήδη μεγάλη αίσθηση με το πρώτο ανέβασμά του στο **θέατρο Σόχο του Λονδίνου**. Γραμμένο μέσα στο 2015, ανέβηκε για πρώτη φορά στην Ελλάδα στο θέατρο Κυδωνία στα

Χανιά στις 18 Δεκεμβρίου 2015 σε μετάφραση **Δημήτρη Κιούση**, σκηνοθεσία **Μιχάλη Βιρβιδάκη**, σκηνικά και κοστούμια **Ξανθής Κόντου**, σύνθεση ήχων **Δημήτρη Ιατροπούλου**, ενώ τους ρόλους του κειμένου ερμηνεύουν οι ηθοποιοί **Κατερίνα Μαντίλ** και **Μιχάλης Βιρβιδάκης**.

Η παράσταση συνοδεύεται από πρόγραμμα - βιβλίο με τη μετάφραση του έργου, εισαγωγικά στο έργο κείμενα, την εργοβιογραφία του συγγραφέα, και φωτογραφίες από την παράσταση. Πωλείται και σε επιλεγμένα βιβλιοπωλεία της Αθήνας.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ 3 ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ

Παρασκευή 11 Νοεμβρίου, ώρα έναρξης 9.30 μμ.

Σάββατο 12 Νοεμβρίου, ώρα έναρξης 9.30 μμ.

Κυριακή 13 Νοεμβρίου, (απογευματινή) ώρα έναρξης **7.30 μμ.**

Τιμή εισιτηρίου: 12 ευρώ (γενική είσοδος)

ΤΟ ΕΡΓΟ:

Λαμπεντούζα, το νησί του Παραδείσου. Το σημείο όπου η Αφρική συναντάει τη Ρώμη. Γραφικές, καρτ ποστάλ τοποθεσίες, σπάνιες ακρογιαλιές με χρυσές αμμουδιές, αλλά και οι ακτογραμμές όπου τα κύματα της θάλασσας πλένουν και ξεπλένουν τα πιο σπαρακτικά τους συντρίμια.

Ο Στέφανο προέρχεται από μια οικογένεια πάππου προς πάππου Ιταλών ψαράδων. Όμως τον εικοστό πρώτο αιώνα τα δίχτυα του πιάνουν κάτι εντελώς διαφορετικό : η δουλειά του τώρα είναι να ανασύρει τα σαπισμένα πτώματα των μεταναστών που πνίγονται στη Μεσόγειο. Παράλληλα, σε κάποια άθλια γωνιά της Μεγάλης Βρετανίας η Ντενίζ, μιγάς που εργάζεται ως εισπράχτορας σε κάποια τοκογλυφική επιχείρηση, καθώς γυρνά από πόρτα σε πόρτα για να μαζεύει τις καθυστερημένες δόσεις δανείων ακούγοντας κάθε είδους σχόλιο για τους μετανάστες, γίνεται αυτόπτης μάρτυρας της πιο απρόσμενης οικονομικής παρακμής στην «ευημερούσα» Ευρώπη του 2015.

Μια ιστορία από τη θέση των ανθρώπων που δουλεύα τους είναι να εφαρμόζουν το νόμο, **μια ιστορία που αποκαλύπτει τα πραγματικά γεγονότα πίσω από τους τίτλους των εφημερίδων.** Η ιστορία δυο ανθρώπων, ξένων μεταξύ τους, που βρίσκουν ελπίδα και επαφή εκεί που δεν το περίμεναν.

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ:

*Αφού δεν μας αφήνετε να ονειρευτούμε,
δεν θα σας αφήσουμε να κοιμηθείτε...*

Ο Άντερς Λουστγκάρτεν (Anders Lustgarten) είναι Βρετανός θεατρικός συγγραφέας που ζει στο Μπράιτον κοντά στο Λονδίνο. Γεννημένος από Αμερικανούς γονείς που δουλεύουν στο πανεπιστήμιο, σπούδασε Κινέζικη Ιστορία (Chinese Studies) στην Οξφόρδη και μετά έκανε το διδακτορικό του πάνω στο ίδιο θέμα στο Μπέρικλεϋ της Καλιφόρνιας. Μετά την αποφοίτησή του, ο Λουστγκάρτεν έκανε μαθήματα Ιστορίας της Τέχνης σε φυλακισμένους στις ΗΠΑ και το Ηνωμένο Βασίλειο. Έχει διδάξει θέατρο σε φυλακές και στις δυο χώρες.

Ο Λουστγκάρτεν άρχισε να γράφει θεατρικά έργα το 2007. Πήρε παραγγελίες από το Θέατρο Σόχο, το Ρόγιαλ Κορτ και το Εθνικό Θέατρο. Το έργο του «Αφού δεν μας αφήνετε να ονειρευτούμε , δεν θα σας αφήσουμε να κοιμηθείτε» (*If You Don't Let Us Dream, We Won't Let You Sleep*) έκανε πρεμιέρα στο Ρόγιαλ Κορτ το 2013. Άλλα θεατρικά του έργα είναι τα *The Insurgents* (2007), *A Torture Comedy* (2007), *Enduring Freedom* (2008), *A Day at the Racists* (2010), *The Punishment Stories* ((2010), *The Sugar-Coated Bullets of the Bourgeoisie* (2012), *Socialism is Great* (2012), *Black Jesus* (2013), *Shrapnel: 34 Fragments of a Massacre* (2015), *Lampedousa* (Λαμπεντούζα, 2015). Έχει δουλέψει στο ραδιόφωνο και την τηλεόραση και παράλληλα με τη θεατρική συγγραφή ασχολείται με τον διεθνή πολιτικό ακτιβισμό, εστιάζοντας τις δραστηριότητές του στη συμπεριφορά των πολυεθνικών εταιρειών στις αναπτυσσόμενες χώρες.

Το θεατρικό έργο «**Λαμπεντούζα**» γράφτηκε από τον Άντερς Λουστγκάρτεν κατόπιν παραγγελίας του θεάτρου Σόχο του Λονδίνου στο πλαίσιο αφιερώματος που αφορούσε στο πολιτικό θέατρο

σήμερα. Το έργο ανέβηκε για πρώτη φορά την άνοιξη του 2015 σε σκηνοθεσία του Steven Atkinson με τους Louise Mai Newberry και Ferdy Roberts στους ρόλους της Ντενίζ και του Στέφανο.

ΕΙΠΑΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ:

Η παράσταση στο Θέατρο “Κυδωνία” σε σκηνοθεσία Μιχάλη Βιρβιδάκη αποδίδει το έργο κατά τρόπο ιδιαίτερα ζεστό και ανθρώπινο. Κατακρίνεται το γεγονός ότι συχνά ο ένας θάνατος συνιστά τραγωδία, ενώ ο θάνατος χιλιάδων ανθρώπων απλή στατιστική, και ταυτόχρονα νιώθουμε να γνωρίζουμε τους χιλιάδες πρόσφυγες έναν προς έναν. Σε αυτό συμβάλλουν καταλυτικά τα σκηνικά και κοστούμια της Ξανθής Κόντου, με τις εκατοντάδες ασπρόμαυρες φωτογραφίες στους τοίχους, που κάποτε ‘ζωντανεύουν’, και τα ρούχα που αιωρούνται ή, αλλιώς, επιπλέουν. Ο Στέφανο του Βιρβιδάκη είναι ένας αληθινός, απλοϊκός ψαράς (οποία μεταλλαγή μετά το ρόλο του ως Ελ. Βενιζέλος), ολίγον τι άξεστος, ολίγον τι βωμολόχος, αλλά άνθρωπος. Η παράσταση απογειώνεται με το δυνατό κρεσέντο του τραγικού του μονολόγου, που εκείνος περιγράφει την πάλη με τα κύματα, αφήνοντας το θεατή με το στόμα ανοιχτό. Η Ντενίζ της νέας και ταλαντούχας ηθοποιού, Κατερίνας Μαντίλ, τσαχπίνα, αλλά και ανήμερη λεοπάρδαλη, έτοιμη να επιτεθεί για να προστατευτεί. Θέλουμε να τη δούμε και σε άλλες παραγωγές. Ιδιαίτερη μνεία αξίζει και στη ζωντανή, πάλλουσα και απολαυστική μετάφραση του έργου από τον Δημήτρη Κιούση.

Έλενα Σταγκουράκη,
λογοτέχνις-κριτικός θεάτρου
Χανιώτικα Νέα, 22/12/2015

Με αφορμή τη χθεσινή (19/12/2015) παράσταση "Λαμπεντούζα" στο θέατρο "Κυδωνία" στα Χανιά: Η "Λαμπεντούζα" του Άντερς Λουστγιάρτεν που «διδάσκεται» αυτές τις μέρες στο θέατρο «Κυδωνία» σε σκηνοθεσία Μιχάλη Βιρβιδάκη είναι μια πολιτική μαρτυρία. Συγκλονιστικές οι ερμηνείες του Μιχάλη Βιρβιδάκη και της Κατερίνας Μαντίλ στους ρόλους του Στέφανο, ενός Ιταλού ψαρά που αντί για ψάρια μαζεύει πτώματα πνιγμένων μεταναστών και προσφύγων στη Μεσόγειο και της Ντενίζ, μιας νεαρής πάμπτωχης, «μιχτής ράτσας» φοιτήτριας, στο Λονδίνο που για να μπορεί να πληρώνει τα διδάκτρα έχει πιάσει δουλειά σε εισπρακτική εταιρεία και κυνηγάει δανειολήπτες. Παράλληλες ιστορίες που εξελίσσονται ταυτόχρονα μπροστά στα μάτια του θεατή ο οποίος παρακολουθεί τα τεκταινόμενα στον κόσμο μας μέσα από δύο εναλλάξ μονολόγους που εκφέρουν ο Στέφανο και η Ντενίζ, όχι ψυχρά, περιγραφικά, ενημερωτικά, δημοσιογραφικά, αλλά τραγικά βιωματικά. Ανάμεσα στην εσωτερική σύγκρουση του υπηρεσιακού καθήκοντος και της ανθρωπιάς προβάλλεται ως φυσική στάση η ανιδιοτελής αγάπη για το

ανθρώπινο πρόσωπο, όποιο κι αν είναι. «Γιατί οι άνθρωποι είναι καλοί;», διερωτάται η Ντενίζ στο τέλος; Δεν απαντά και δεν χρειάζεται να απαντήσει με λόγια, την απάντηση την έχει λάβει ο θεατής με την εξέλιξη του έργου, μέσα από τις πράξεις των προσώπων. Μια παράσταση αριστοτεχνικά στημένη, σύγχρονη, με δράση εξωτερική (δραματικότητα η κορύφωση τη νύχτα της καταιγίδας στη μέση της Μεσογείου με το σκάφος του Στέφανο και την ημέρα του θανάτου της μητέρας της Ντενίζ) και έντονη εσωτερική δράση. Τα πρόσωπα παλεύουν με τον εαυτό τους και καταφέρνουν στο τέλος να υποτάξουν το ζώδες στο ανθρώπινο, κι αυτό είναι η ελπίδα, αφού μόρρεσαν εκείνοι, μπορούν να το πράξουν όλοι, αρκεί, λέει η Ντενίζ «να σώζουμε τους εαυτούς μας από τα κατώτερα ένστικτά μας».

Όσοι κατοικείτε στα Χανιά μη χάσετε αυτή την παράσταση.

Αγγελική Καραθανάση-Μανουσάκη,

φιλόλογος

Από το χρονολόγιό της στο fb

Ο τόπος θα μπορούσε να είναι η Μυτιλήνη. Η κάποιο άλλο νησί της Μεσογείου. Στη Λαμπεντούζα όμως, με το περσινό φριχτό ναυάγιο, κορυφώθηκε η τραγωδία του μεγαλύτερου μεταναστευτικού κύματος που έχει δει στη σύγχρονη ιστορία ο πλανήτης.

Ο Άντερς Λουστγκάρτεν έγραψε μόλις πριν από λίγους μήνες αυτό το πολύπτυχο θεατρικό έργο, ορμώμενος από τα εκατομμύρια των προσφύγων, που προκειμένου να γλυτώσουν τη ζωή τους -γιατί γι' αυτό πρόκειται- βάζουν όλες τις ελπίδες, τα παιδιά τους και το μέλλον τους σε μια βάρκα καρυδότσουφλο που παραπαίει στη θάλασσα με προορισμό το “καλύτερο”.

Παράλληλα στηλιτεύει την αναλγησία, τον εμπαιγμό και τη “γραφειοκρατική” αντιμετώπιση του μεταναστευτικού από τους ιθύνοντες και τις κυβερνήσεις. Την ίδια στιγμή, παρουσιάζει ένα ακόμα ζήτημα: αυτό των μεταναστών δεύτερης και τρίτης γενιάς, που προσπαθούν πεισματικά να “ενταχτούν” σε μια κοινωνία, η οποία τους βλέπει σαν παρίες, όσα χρόνια και αν περάσουν.

Οι περιγραφές του Λουστγκάρτεν περνούν από τη σκληρότητα στην ευαισθησία και πίσω πάλι, κάνοντας τα συναισθήματα του θεατή να αλλάζουν όπως ακριβώς και η θάλασσα. Φουρτούνια και κύμα, που διαδέχονται την ηρεμία.

Γιατί αυτοί οι άνθρωποι αφήνουν πίσω τις πατρίδες τους; Γιατί μπαίνουν μαζί με τις οικογένειές τους, με τα παιδιά τους μέσα σε “σκυλοπνίχτες” γνωρίζοντας πόσο μεγάλος είναι ο κίνδυνος του πνιγμού; «Αν αυτοί οι άνθρωποι με τα κουστούμια στα γραφεία ήξεραν τι αφήνουμε πίσω μας, θα καταλάβαιναν πως δεν πρόκειται να σταματήσουμε να ερχόμαστε ποτέ των ποτών» είναι η απάντηση που δίνει στην παράσταση ο Μοντίμπο, μετανάστης.

Ο Μιχάλης Βιρβιδάκης σκηνοθετεί και πρωταγωνιστεί στη “Λαμπεντούζα”, δίνοντας πνοή και δυναμική σε ένα συγκλονιστικό κείμενο. Είναι ο Στέφανο, ψαράς που έχει το άχαρο καθήκον να μαζεύει με τη βάρκα του όσους δεν τα

καταφέρνουν και πνίγονται στα νερά του νησιού. Μαζί με τον εξαιρετικό Μιχάλη Βιρβιδάκη, η Κατερίνα Μαντίλ, η Ντενίζ, μιγάδα, που αγωνίζεται με σκληρότητα να γίνει αποδεκτή σε μια χώρα, όπου μονίμως νιώθει ξένη. Δύο διαφορετικοί άνθρωποι, σε δύο διαφορετικές χώρες, με άλλες προσλαμβάνουσες, κοινωνική τάξη, μαθησιακό επίπεδο. Δύο άνθρωποι που σε πρώτη ανάγνωση δεν έχουν κανένα κοινό, αλλά που ωστόσο βιώνουν με καταιγιστική ένταση το μεταναστευτικό. Ένα ζήτημα που αφορά, αν όχι ολόκληρο τον κόσμο, σίγουρα ολόκληρη την Ευρώπη. Η «Λαμπεντούζα» είναι από τις παραστάσεις εκείνες που κουβαλάς μαζί σου όταν βγεις από το θέατρο. Από τις παραστάσεις που πολλαπλασιάζουν τα ερωτήματα, παρά καθησυχάζουν. Και στις μέρες που ζούμε, είναι μια παράσταση που σίγουρα θα αγγίζει όλους όσοι τη δουν.

Μαρία Μυστακίδου

«Λαμπεντούζα» -ή αλλιώς- αγώνας για επιβίωση
Εφημερίδα Χανιώτικα Νέα, 18. 1. 2016

Η «Λαμπεντούζα», το έργο του Άντερς Λουστγκάρτεν ανεβαίνει αυτές τις ημέρες στο Θέατρο «Κυδωνία» σε σκηνοθεσία Μιχάλη Βιρβιδάκη. Ο σκηνοθέτης και η Κατερίνα Μαντίλ ερμηνεύουν τους ρόλους δύο ανθρώπων που από διαφορετικές θέσεις και περιοχές αντιμετωπίζουν τις συνέπειες της βαθιάς κοινωνικής, αξιακής κρίσης την οποία βιώνει συνολικά η Ευρώπη. Από τη «Λαμπεντούζα», τόπο κατοικίας ενός ψαρά που πλέον γεμίζει τα δίχτυα του με τα πτώματα παιδιών και νέων ανθρώπων, προσφύγων και μεταναστών, ως το φαινομενικά μακρινό και σύγχρονο Λονδίνο, την απόσταση γεφυρώνει η βαθιά κρίση που συνθλίβει τις ανθρώπινες ζωές. Στο θέατρο «Κυδωνία» αυτές τις ημέρες διεξάγεται ένας θεατρικός διάλογος ανάμεσα στο χθες και το αύριο του «πολιτισμένου» μας κόσμου. Καθρεφτίζεται ο αποικροσυνιστικός κόσμος του κοινωνικού και οικονομικού «Καιάδα», οι αντιφάσεις που συμβιώνουν στις ανθρώπινες ψυχές, αλλά και μία διαφορετική θεατρική προσέγγιση της λογοτεχνίας. Με μεγαλοπρεπή λιτότητα, με απλότητα και με τη δύναμη της αυθεντικότητας, πέφτουν τα τεχνητά διαχωριστικά τείχη ανάμεσα στο θέατρο και τη λογοτεχνία. Οι ήρωες βιώνουν τα συναισθήματα. Γελούν, οργίζονται, τρέμουν, βυθίζονται σε αυτή τη δίνη που παρασέρνει τα πάντα στο πέρασμά της αξιώνοντας από τον σύγχρονο άνθρωπο να ψάξει βαθιά μέσα του, για να συναντήσει τη ξεχασμένη του ανθρωπιά. Ένα συγκλονιστικό κείμενο του Λουστγκάρτεν, με εξαιρετική σκηνοθεσία και ερμηνεία από τους Μιχάλη Βιρβιδάκη και Κατερίνα Μαντίλ.

Χρήστου Τσαντή

«Μια παράσταση που μιλάει στη ψυχή»
Λογοτέχνης
Από την ιστοσελίδα του στις 12. 1. 2016

Πήραν στα χέρια τους ένα συγκλονιστικό κείμενο και μας το έδωσαν στη σκηνή μ' έναν ακόμη πιο συγκλονιστικό τρόπο. Τα που μου είπε μια καλή φίλη, με την οποία παρακολούθησαμε μαζί το Σάββατο 30 Ιανουαρίου, στο θέατρο “Κυδωνία” της πόλης μας, το έργο “Λαμπεντούζα” του Άντερς Λουστγκάρτεν (μετάφραση: Δημήτρης Κιούσης), σε σκηνοθεσία του Μιχάλη Βιρβιδάκη, με τον ίδιο στον ρόλο του Στέφανο και την Κατερίνα Μαντίλ στον ρόλο της Ντενίζ, επί σκηνής. (...) Συγκλονιστική παράσταση! Συνυπογράφω. Όλοι όσοι είδαν το έργο συνυπογράφουν κι όλοι όσοι θα το δουν (οι παραστάσεις συνεχίζονται και τον Φεβρουάριο, κάθε Παρασκευή, Σάββατο και Κυριακή, θα συνυπογράφουν. Μετά λόγου γνώσεως. Είμαι βέβαιος. Συγκλονισμός (βλ. “Μείζον Λεξικό” των Τεγόπουλου – Φυτράκη) πάει να πει συντάραξη, τράνταγμα και μεταφορικά ψυχική αναστάτωση, σφοδρή συγκίνηση. Βαθιές ρωγμές στον εφησυχασμό της συνήθειας και στη συνήθεια του εφησυχασμού, συμπληρώνω. Βαθιές ρωγμές στο βάθος των οποίων, όμως, επιμένουν να φυτρώνουν κυκλάμινα. Οσο υπάρχουν άνθρωποι που επιμένουν να υψώνουν τη σημαία της καλοσύνης, η ελπίδα για έναν καλύτερο κόσμο δεν δολοφονείται. Ποιος είπε ότι το θέατρο δεν πρέπει να έχει πρωτίστως παιδαγωγικό χαρακτήρα και ότι δεν πρέπει να λειτουργεί και σαν εργαλείο αφύπνισης;

Του **Βαγγέλη Κακατσάκη**, φιλόλογος
«Εδώ Λαμπεντούζα, εδώ Λέσβος!»
Χανιώτικα Νέα, 9 Φεβρουαρίου 2016

Όσο για τους συντελεστές του έργου, ότι και να πει κανείς θα είναι λίγο. Οι ερμηνείες είναι συγκλονιστικές, τόσο από τον δωρικό, βαθιά συναισθηματικό Μιχάλη Βιρβιδάκη (Στέφανο), όσο κι από την οργισμένη και ειρωνική Κατερίνα Μαντίλ (Ντενίζ). Αναδεικνύουν ότι το θέατρο, η τέχνη γενικότερα, είναι ένα πολύ σημαντικό παιδαγωγικό εργαλείο αλλά και ένα μέσο κοινωνικής αφύπνισης. Είναι επίσης ο θεματοφύλακας της ιστορίας, της κοινωνικής και πολιτιστικής μνήμης της ανθρωπίνης ύπαρξης. Παίρνει θέση στα σημαντικά ζητήματα του καιρού μας κι εκφράζει αυτό που πολλοί θέλουν να εκφράσουν αλλά που η καθημερινή αλλοτρίωση δεν τους επιτρέπει. Όμως έχει κι άλλες δυνατότητες το θέατρο, που ούτε η ποίηση, ούτε η μουσική αρκείες φορές, δεν έχουν. Κι ο ηθοποιός είναι αυτός που ζωντανεύει μπροστά στο κοινό, το δράμα πολλών και ετερόκλητων ομάδων ανθρώπων, με τέτοιο τρόπο που ούτε τα ελεγχόμενα ΜΜΕ μπορούν (και ούτε θέλουν) να δείξουν αλλά πολλές φορές ούτε η ίδια η αντίληψή μας δεν επιτρέπει να καταλάβουμε. Γι' αυτό και η εξουσία φοβάται το θέατρο και την ελεύθερη έκφραση, ψάχνοντας χίλιους τρόπους για να λογοκρίνουν έργα και δημιουργούς.

Ναι, η «Λαμπεντούζα» του Άντερς Λουστγκάρτεν στην διδασκαλία των συντελεστών του Θεάτρου Κυδωνία και της Εταιρείας Θεάτρου Μνήμη αποτελεί μια τεράστια εμπειρία ζωής, ένα φάρο φωτεινό, που φωτίζει τον

δρόμο της απελευθέρωσης κι όχι τον δρόμο του μαρτυρίου και της
καταστολής.
Όσοι/ες δεν το είδατε, σας το λέω, κάνατε ένα πολύ μεγάλο, λάθος!

Γράφει ο **Ειρηναίος Μαράκης**
«Όταν το θέατρο παίρνει θέση στα ζητήματα της εποχής μας»
Χανιά, 23/01/2016
Από την ιστοσελίδα: Λογοτεχνία και Σκέψη

Περισσότερες πληροφορίες, επικοινωνία, στο τηλέφωνο 28210 92395
και 6973005570 και στην ιστοσελίδα :

www.theatro-kydonia.gr

15 ΧΡΟΝΙΑ ΘΕΑΤΡΟ ΚΥΔΩΝΙΑ www.theatro-kydonia.gr/tenyears.php

Παρακαλώ προωθείστε αυτό το Δελτίο Τύπου σε όσους νομίζετε πως τους ενδιαφέρει.